

ме учите — азъ ще осигуря цѣло бждаще!
Тогава мога и да се задомя, и да си отдѣхна.

Шайновъ. Разбира се. Нашето бюро
има за цель да създава блага на онеправданитѣ и да поучава разгуленитѣ.

Заркова. Сега по Градинаровъ кога ще
пишете въ вестника.

Шайновъ. Още въ този брой.

Заркова. Ако е нужно още нѣщо по
отношенията ни съ Градинаровъ?

Шайновъ. Че азъ го познавамъ. А
щомъ зная лицето му, кжщата му, вашето
име и външнитѣ черти — останалото е моя
работа.

Заркова. (Възвръщана) Знаете какво. . .

Шайновъ. Какво?

Заркова. Азъ имамъ две приятелки, кои-
то сжщо сж метреси. И то на видни, много
го видни господа. Едина е кандидатъ за . . .

Шайновъ. И тѣ старичоци ли сж?

Заркова. Не сж стари. но женитѣ имъ
сж свраки.

Шайновъ. Тогава азъ бихъ казалъ. . .
Знаете, когато жената на нѣкого е сврака,
трѣбва да сме снизходителни. Какво да прави
човѣка — паднало му се гължбче. . .

Заркова. Значи вие имате милостиво
сърдце?

Шайновъ. Разбира се. . .

(Мълчание)

Заркова. Да си отивамъ, че кой знае,
ако ме срещне пакъ.

Шайновъ. Тогава до виждане.

(Взематъ си сбогомъ. Тя излиза)

(Шайновъ ходи изъ стаята и потрива длани)